Κυριακή Δ’ Νηστειών: Το πνεύμα το άλαλον και το κωφόν και η νέα γενεά (π. Αθανάσιος Μυτιληναίος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Απριλίου, 2024

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία που εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 28-3-1993

Σήμερα, αγαπητοί μου, η Εκκλησία μας άγει την **τετάρτην Κυριακήν των Νηστειών**. Σε αυτήν την Κυριακή **προβάλλει το πρόσωπον του αγίου Ιωάννου της Κλίμακος, συγγραφέως του βιβλίου «*Κλίμαξ*»**, για να μας θυμίσει ότι **σκαλί- σκαλί πρέπει να ανεβαίνουμε την κλίμακα των αρετών** . Αλήθεια, μια Σαρακοστή γίνεται κλίμακα ανοδικής πορείας; Τίθεται το ερώτημα. **Ή μένουμε μόνο σε μια τυπική νηστεία, που πολλές φορές μας καλλιεργεί μια κρυφή υπερηφάνεια**; Μάλιστα είναι μια ευκαιρία, μια που έγινε λόγος αν δεν έχουμε γνωρίσει αυτό το θαυμάσιον βιβλίον της «*Κλίμακος*» μέχρι τώρα, ευκαιρία να το γνωρίσουμε, να το προσεγγίσουμε. Είναι θαυμάσιο βιβλίο.

Ακόμη η Εκκλησία μας προβάλλει και την **ευαγγελική περικοπή που αναφέρεται στη θεραπεία ενός δαιμονιζόμενου νέου**, που έγινε ευθύς μετά την κάθοδο του Κυρίου μας από το όρος Θαβώρ, μετά τη Μεταμόρφωση. Και εκείνος ο ταλαίπωρος πατέρας αυτού του δαιμονιζόμενου παιδιού, λέγει στον Κύριον: «*Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρός σε (: έφερα τον υιόν μου σε σένα), ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν (: τον ρίχνει κάτω), καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται* (: *γίνεται αναίσθητος*)». Πρόκειται για μια φρικτή περιγραφή δαιμονιζόμενου ανθρώπου και μάλιστα νέου ανθρώπου. Αλλά ταυτόχρονα προβάλλεται και **η ιστορία ενός γονιού που πάσχει ένεκα του δαιμονιζομένου παιδιού του**. Το παιδί δαιμονισμένο. Ο γονιός **σε απόγνωση**. Αλλά ας προσεγγίσουμε να δούμε αυτά τα δύο τραγικά πρόσωπα. Το παιδί, ο νέος, είχε δαιμόνιο· που η συμπεριφορά του τον καθιστούσε **άλαλον** και **κωφόν**. Ούτε άκουγε το παιδί, ούτε λαλούσε. Όχι ότι δεν άκουγε και δεν λαλούσε αλλά όταν δαιμονίστηκε, ούτε άκουγε ούτε λαλούσε. Είχε λοιπόν πνεύμα άλαλον και κωφόν. Εκ του αποτελέσματος κρίνουμε το δαιμόνιον πώς ενεργεί. Και το αποκαλούμε έτσι.

Αυτή όμως η ιστορία ίσως να μοιάζει ότι είναι σπανία, αλλά δεν είναι. Αντίθετα **εμφανίζεται και σε βαρύτερες μορφές, όταν μάλιστα αναφέρεται όχι απλώς σε μία αλαλία ή σε μία κώφωση, αλλά σε κάτι πολύ-πολύ χειρότερο,**

όπως θα δούμε στη συνέχεια και μάλιστα στην εποχή μας . Παρατηρούμε ότι τα σύγχρονα παιδιά μας, σε ένα μεγάλο μέρος, είναι **ενεργούμενα** του σατανά. Μη μας εκπλήσσει. Ενεργούμενα του σατανά. Όπως στην εποχή του Χριστού υπήρχαν πολλοί δαιμονισμένοι, έτσι και στην εποχή μας υπάρχουν δυστυχώς, πολλοί νέοι, ιδίως νέοι, δαιμονισμένοι. Και είναι ενεργούμενοι από τον σατανά.

Διότι πρώτον, **κάνουν κακή χρήση της ελευθερίας**. Λέγει ο λόγος του Θεού: «*Ὑμεῖς γὰρ ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε, ἀδελφοί· μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκί, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις*» [: Γαλ. 5, 13]. Προσέξτε όμως, διότι δεν πρέπει να σταθεί η ελευθερία που μας έδωσε ο Χριστός και εκ φύσεως, δηλαδή σύμφωνα με το κατ΄ εικόνα, αλλά και την ελευθερία που μας έδωκε με την χάριν που έφερε στον κόσμον με την παρουσία Του, **προσέξτε μη γίνει αυτή η ελευθερία «*ἀφορμή τῇ σαρκί*», αφορμή για να ζήσουμε σαρκικόν βίον·** διότι δυστυχώς, παρά τη διευκρίνιση που μας κάνει ο λόγος του Θεού εδώ, πάρα πολλοί νέοι, πάρα πολλοί άνθρωποι, μικροί, μεγάλοι, **την ελευθερία την θεωρούν ως ασυδοσία**. Και μάλιστα ακριβώς μια ευκαιρία για σαρκική ζωή. Και **μάλιστα με κάθε τρόπο προσπαθούν να αμυνθούν υπέρ του δικαιώματος αυτού, της ελευθερίας των, για να κάνουν ό,τι θα ήθελαν ζώντας σαρκική ζωή** . Πάντως από μια τέτοια αντίληψη περί ελευθερίας γεννιέται η βαναυσότης, **όταν υπάρχει η ασυδοσία, γεννιέται η βαναυσότης**, ο αναρχισμός, **το ποδοπάτημα κάθε αυθεντίας που υπάρχει, ακόμη και της Εκκλησίας του Θεού**.

Η ελευθερία των πρωτοπλάστων ήταν να πουν «όχι» στον πονηρό . Και όχι να διαλέξουν ανάμεσα στον διάβολο και στον Θεό. Δεν ήταν να διαλέξουν.**Αλλά να πουν σαν δυνατότητα το «όχι» στον διάβολον. Αυτό είναι η ουσία της ελευθερίας.** Είναι τεραστίας σημασίας το μέγα αυτό θέμα που χαρακτηρίζει τον άνθρωπο και που λέγεται **ελευθερία**. Και το πώς μπορούμε να εννοούμε την έννοια της ελευθερίας.

Ένα δεύτερον. Το γιατί δαιμονίζονται σήμερα οι νέοι μας, γιατί είναι ενεργούμενοι του σατανά. Δεύτερον **κάνουν κακή χρήση της λογικής**. Η λογική, γνωρίζουμε όλοι ότι είναι ο ηγεμών νους, που κυβερνά τον άνθρωπον. Λέμε στον 50^{ο} ψαλμό και ζητούμε: *«καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με (: και με το ηγεμονικό αυτό πνεύμα, τον νου, να με στηρίξεις)»*. Η λογική έχει περιέλθει δυστυχώς σε πολλούς εκ των νέων μας, στη νεοτέρα γενεά, έχει περιέλθει εις τον **Ορθολογισμόν**. Γιατί **έχει αρρωστήσει. Και ο Ορθολογισμός είναι μια αρρώστια του νου. Όταν θέλει να δέχεται μόνον ό,τι καταλαβαίνει. Ό,τι δεν καταλαβαίνει, δεν το δέχεται**. Γι’ αυτό ακριβώς **ο ορθολογισμός απορρίπτει την πίστιν**.

Μια τέτοια όμως λογική είναι δαιμονική . Είναι μια λογική που δεν μπορεί να κατανοήσει εκείνα για τα οποία πλάσθηκε. Να κατανοήσει τον Θεό **Εξυπηρετεί αυτή η λογική κατώτερα πράγματα, ανάξιά της. Και όχι ανωτέρους**

σκοπούς ή ακόμη και τη σωτηρία. Ο νους δεν ανέρχεται, αλλά κατέρχεται. Δεν ανάγεται, αλλά κατάγεται. Συνεπώς, όταν έχουμε έναν τέτοιον νουν, μια τέτοια λογική, πώς είναι δυνατόν να μην δώσουμε ευκαιρία εις τον σατανά να κάνει κατάκτησή μας, να κάνει κατάληψή μας; Για να χρησιμοποιήσω μία σύγχρονη έκφραση. Έτσι ο άνθρωπος που έχει τόσο φτωχό νου, δεν σκέφτεται τον Θεό πια· ενώ έπρεπε να σκέφτεται τον Θεό. Γι' αυτό του δόθηκε η λογική. Δεν σκέφτεται τον Θεό, αλλά γήινα, φτωχά, ρηχά και τιποτένια πράγματα.

Τρίτον, γιατί είναι ενεργούμενοι από τον διάβολο σήμερα οι νέοι μας. Γιατί**κάνουν κακή χρήση του σώματός των**. Πιστεύουν ότι τους ανήκει. Αλλά ο λόγος του Θεού μας λέγει στην Α΄Κορ. 6^{ο} κεφ. Προς το τέλος του κεφαλαίου στο 19^{ον} χωρίον: «*καί οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν*». Ομιλεί για το σώμα εκεί ο Απόστολος Παύλος· που το παραδίδουν οι άνθρωποι στην ανηθικότητα. Λέγει: «*Είστε ναός του Αγίου Πνεύματος και δεν ανήκετε εις τον εαυτόν σας*». Το Πνεύμα του Θεού καθιστά, γιατί Εκείνο έχει ιδιοκτησία Του το σώμα μας, καθιστά το σώμα μας κατοικητήριό Του, ναό δικό Του. **Έτσι, αντί ναός του Αγίου Πνεύματος το σώμα μας, μεταβάλλεται με την ανηθικότητα, κυριότατα, σε σπήλαιο ληστών και δαιμόνων**. Ακόμη είναι όλα εκείνα τα ηδονιστικά, από την γαστριμαργία μέχρι το οινόπνευμα και το τσιγάρο και τα ναρκωτικά, που είναι τόσο διαδεδομένα στην εποχή μας, που μεταβάλλουν κυριολεκτικά, κυριολεκτικά, ό,τι λέει η λέξις, το σώμα του ανθρώπου, ιδίως του νέου ανθρώπου, σε κατοικητήριο των δαιμόνων. Τι κρίμα! Αντί του Αγίου Πνεύματος. Έτσι **το ανθρώπινο σώμα γίνεται ένα ερείπιο, άχρηστο για εκείνον που το φέρει. Γίνεται ένας τέτοιος άνθρωπος, μη δυνάμενος πια ούτε να σκεφθεί, ούτε να εργαστεί, ούτε οικογένεια να φτιάξει, ούτε να σπουδάσει, τίποτα, τίποτα, γίνεται ένα άχθος αρούρης, ένα βάρος της γης.**

Αφού τα παιδιά μας είναι ενεργούμενα του σατανά, τότε, αγαπητοί μου, έρχεται το δαιμόνιον, το άλαλο και κωφό. Έχομε ποικίλα δαιμόνια. Γιατί κι αυτά έχουν κάποια ειδικότητα· που προσβάλλουν αντιστοίχως τον άνθρωπο. Δεν είναι μάταιο το ότι η Γραφή, ο ίδιος ο Κύριος είπε «*σύ, τό δαιμόνιον τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν*» ή ό,τι άλλο, άλλος χαρακτηρισμός, ανάλογα με εκείνο που προσβάλλει την ανθρωπίνη ύπαρξη. Έρχεται λοιπόν το δαιμόνιον το άλαλον και κωφόν και αναπαύεται μέσα σε ένα τέτοιο σώμα, σε έναν τέτοιον άνθρωπο, και σώμα και ψυχή. Και μεταβάλλει τον νέον σε μια άλαλη και κωφή ύπαρξη.

Σήμερα, μάλιστα, με την παρουσία της τηλεοράσεως, λιγόστεψε-θα κάνω και μεταφορές, επιτρέψατέ μου, λιγόστεψε και δεν είναι λιγότερο δαιμονισμοί αυτά που θα αναφέρω, **λιγόστεψε το λεξιλόγιο των νέων μας**, **έγινε πάμπτωχο**, **πάμπτωχο**... Οι νέοι μας πια μεταξύ τους δεν μιλούν. Μάλιστα αυτήν την θαυμασία δυνατότητα που μας έδωσε ο Θεός, αυτού του ενάρθρου λόγου. Δεν μιλούν πια οι νέοι μας, αλλά γρυλίζουν. Μμ.μμ.μμ. Γρυλίζουν, δεν μιλούν. Τι ωραία μάλιστα η ελληνική γλώσσα, τι ωραία που είναι! Είναι τόσο πλουσία, τόσο πλουσία. Και δεν τη

γνωρίζουμε την γλώσσα μας.

Ακόμη, **έπαψαν να μιλούν για τον Θεό**. Το κωφόν και άλαλον πνεύμα, δεν τους αφήνει να μιλήσουν για τον Θεό. **Με οτιδήποτε ασχολούνται εκτός από τον Θεό. Δεν προσεύχονται. Δεν συζητούν για ό,τι είναι πνευματικόν**. **Πολλοί νέοι μας έφθασαν στη λησμοσύνη του Θεού, Τον ξέχασαν τον Θεό. Τι συμφορά!** Και μπήκαν εις τον χώρον της αθεΐας. Κάποτε και της οργανωμένης αθεΐας. Αντίθετα, οργιάζει ο σατανισμός. Γιατί όχι; Και μόνο γιατί υπάρχει ο σατανισμός διάχυτος στην εποχή μας, από τη μουσική, που γίνεται φορέας του σατανισμού και δαιμονίζονται όχι λίγοι νέοι με την μουσική, μέχρι πράξεις και τελετές λατρείας του σατανά, μπορούμε, ερωτώ, μπορούμε να μην έχουμε σήμερα δαιμονισμένη τη νεότητά μας; Μπορούμε;

Κατειλημμένα τα παιδιά μας από το κωφόν πνεύμα, ομοίως δεν **τους επιτρέπει να ακούν.** Το κωφόν πνεύμα, το κωφόν δαιμόνιον, δεν επιτρέπει να ακούν. Τι; **Δεν δέχονται οποιαδήποτε αγαθή προτροπή που θα τους γίνει, είτε από τους γονείς είτε από τους διδασκάλους. Δεν αναγνωρίζουν καμία αυθεντία**. Είναι αυτόνομοι. Δαιμονικώς αυτόνομοι. Ό,τι έχει ο διάβολος, το μεταδίδει. Γι' αυτό ο διάβολος, έγινε διάβολος. **Ζήτησε την αυτονομία. Κι έτσι, την προσφέρει στους ανθρώπους για να φύγουν από τον Θεό. Εν ονόματι μιας ελευθερίας. Τι τραγικό, αλήθεια: Δεν θέλουν να ακούσουν το Ευαγγέλιον. Δεν θέλουν να ακούσουν τη Θεία Λειτουργία**. Ζαλίζονται, λένε, να πάνε στη Λειτουργία. Αισθάνονται μια ανιαρότητα. Μπαίνουν μέσα και βγαίνουν γρήγορα έξω. Δεν μπορούν. Άραγε γιατί; Τι συμβαίνει; **Γιατί δεν το παθαίνουν αυτό σε άλλους χώρους;** Και το παθαίνουν ειδικά εις την Λειτουργία; **Δεν τους αφήνει το κωφόν πνεύμα να ακούσουν την Θεία Λειτουργία, να αγιασθούν και να σωθούν** . Δεν θέλουν τίποτα το καλό ποτέ να ακούσουν. Γιατί το θεωρούν κατεστημένο και παρωχημένο, μπαγιάτικο, παλιό, περασμένο, ντεμοντέ, εκτός μόδας...

Και τα αποτελέσματα από μια τέτοια δαιμονοληψία, ποια μπορεί να είναι; Ποια μπορεί να είναι; Τα απαριθμεί ο ταλαίπωρος εκείνος πατέρας στον Κύριον, για τον γιο του τον δαιμονισμένο. Και λέγει: *«Κύριε, ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν».* Τι θα πει; Τον ρίχνει χάμω. Πέφτει χάμω. Και οι νέοι μας πηγαίνουν από πτώση σε πτώση και από γκρεμό σε γκρεμό. Και δεν μπορεί κανείς να τους βοηθήσει, γιατί δε θέλουν να ακούσουν για να βοηθηθούν. Είναι γνωστό ότι **ένας άνθρωπος μόνον τότε βοηθάται, όταν αποδεχθεί την βοήθειαν.** Ακόμα και την ιατρικήν βοήθειαν. Δεν μπορεί ο γιατρός να επέμβει, να σου κάνει θεραπεία, εάν δεν αποδεχθείς την θεραπείαν. Πολύ περισσότερο **για άλλα πράγματα, πνευματικά θέματα, δεν είναι δυνατόν να σου προσφερθεί η βοήθεια εάν δεν την αποδεχθείς**. Αλλά δεν αφήνει το δαιμόνιο να αποδεχθείς.

Δεύτερο χαρακτηριστικό του νέου εκείνου. Ότι **αφρίζει**. Από τον σύγχρονο χορό οι

νέοι μας **κυριολεκτικά καταλαμβάνονται από μανία**. Καταλαμβάνονται από ένα αμόκ και αφρίζουν. Τα πάντα σπάζουν, γκρεμίζουν, καταστρέφουν, ύστερα από μία τέτοια μανία. Αφρίζουν, κυριολεκτικά αφρίζουν. Τυπικό παράδειγμα είναι η παρουσία των νέων στα ποδοσφαιρικά γήπεδα. Τι γίνεται εκεί... Άστε ότι**δεν είναι καλός τόπος να πάει κανείς**. Σίγουρα δεν είναι καλός τόπος. Ένας **τόπος μανίας**, όπως λέγει ο **άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων**, στην εποχή του ήταν το Ιπποδρόμιον, αντίστοιχο είναι το ποδόσφαιρο σήμερα, διότι **έστω κι αν κάποιος ήθελε να πάει, φοβείται να πάει. Από τη μανία και τη βία που ασκείται σήμερα εις τους χώρους αυτούς.** Αφρίζουν λοιπόν οι άνθρωποι, κυριολεκτικά αφρίζουν. Για να μην πω **ακόμη και η μορφή των διασκεδάσεων που σήμερα οι νέοι μας έχουν και μετέρχονται, τους κάνει κυριολεκτικά να αφρίζουν**.

Και ένα τρίτο χαρακτηριστικό, λέει ο ταλαίπωρος πατέρας στον Κύριον, ότι *τρίζει τους οδόντας*. «*Το παιδί μου, Κύριε,*», λέγει, «***τρίζει τα δόντια του***». Ξέρετε τι είναι αυτό μεταφερόμενον; Η πολιτικοποίησις και κομματοποίησις των νέων μας, η αναρχία κλπ, που κάνει τους μεν να τρίζουν τα δόντια των εναντίον των δε. Βλέπουν οι μεν τους δε ως αντιπάλους, μέσα στο ίδιο το σχολείο, στο ίδιο το σχολείο, μέσα στην κοινωνία, στον δρόμο, παντού, και οι μεν τρίζουν τα δόντια κατά των δε.

Και ένα τέταρτο χαρακτηριστικό. «*Το παιδί μου*», λέει, «*Κύριε, ξηραίνεται*». Είπε κι άλλα. Είπε ότι πάει να ρίξει τον εαυτό του στη φωτιά άλλοτε και άλλοτε στο νερό. Δηλαδή **τάση αυτοκτονίας.** Ξέρετε, από μία στατιστική, και δεν είναι μία αυτή, στην εποχή μας, εδώ στον χώρο τον δικό μας, τον ελληνικό χώρο, ξέρετε πόσο έχουν αυξηθεί οι αυτοκτονίες; Και μάλιστα των νέων μας που είναι στρατιώται; Αυτό τι δείχνει; Δεν δείχνει έναν δαιμονισμό; Λοιπόν, ξηραίνεται, λέει, Κύριε, ξηραίνεται. Τι θα πει; Λέμε «*ξεράθηκε αυτός ο άνθρωπος*». Δηλαδή, σαν να κοκάλωσε. Όπως συμβαίνει πολλές φορές με το φαινόμενο της Ιστορίας. **Είναι γνωστό, η νεολαία μας αποκτά αναισθησία του νου, της καρδιάς και της συνειδήσεως. Γίνονται αναίσθητοι οι νέοι μας**.

Είναι όμως και ο γονιός, **είναι και ο γονιός**. Τι να πούμε γι’ αυτόν τον γονιό; Όταν ρωτήθηκε από τον Κύριον αυτός ο γονιός, ο πατέρας «*πόσος καιρός είναι που πάσχει το παιδί*» κι εκείνος απήντησε «*παιδιόθεν*», δηλαδή από παιδί, από νέο παιδί. Αυτό σημαίνει ότι ο Κύριος που ήταν τρία χρόνια, γιατί αυτά συνέβησαν, σας είπα, μετά από τη Μεταμόρφωση του Κυρίου, λίγο προ του Πάθους, αυτό σημαίνει ότι **τρία χρόνια, δεν άκουσε αυτός ο πατέρας για τον Κύριον; Γιατί δεν πήγε το παιδί του εκεί;** Γι’ αυτό ο Κύριος είπε «*ὦ γενεὰ ἄπιστος*»· διότι ο πατέρας ηλέγχθη μάλιστα από τον Κύριον όταν του είχε πει: «*εάν μπορείς*». *Εάν μπορώ; Το θέμα δεν είναι εάν μπορώ εγώ, αλλά εάν εσύ πιστεύεις.* **Είχε λοιπόν έλλειψη πίστεως ο πατέρας αυτός,** φαίνεται καθαρά. Και δεν πήγε το παιδί του εις τον Κύριον τρία χρόνια.

Όταν **οι γονείς δεν ασκούν την χριστιανική αγωγή στα παιδιά τους**, δεν τα προτρέπουν να εκκλησιάζονται, δεν επιτηρούν τα παιδιά τους να προσεύχονται το πρωί και το βράδυ… Επιτρέψατέ μου, έχει μαλλιάσει η γλώσσα μου να λέγω τα ίδια και στα ίδια πρόσωπα χρόνια ολόκληρα, να κάνουν, φερ' ειπείν, το πρωί προσευχή και δεν κάνουν. Και παντρεύονται και κάνουν παιδιά και τα παιδιά τους ομοίως το πρωί δεν κάνουν προσευχή. Τι θέλετε; Δεν τα προτρέπουν να εξομολογούνται, να κοινωνούν, να ευσεβούνται. Εδώ είναι αυτή η τεράστια ευθύνη της γενεάς των γονέων και των παππούδων, γιατί και οι παπούδες δεν δίδουν πολλές φορές καλό παράδειγμα, ότι δεν εδημιούργησαν προϋποθέσεις να οδηγηθεί η νέα γενεά στον Χριστό.

Αγαπητοί, περιμένετε να αναφερθεί η θεραπεία; Να σας πω για θεραπεία; **Το φάρμακο είναι ένα και μόνον. Ο Χριστός. Αυτός είναι το φάρμακο.** Είναι ο μόνος που είπε εις τον δαίμονα, αποτεινόμενος στο παιδί: «*Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγώ σοι ἐπιτάσσω (-Ποιος; Εγώ. Όχι άλλος, Εγώ, Εγώ σε διατάζω-), ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν*».

Αλλά **γιατί να μιλάμε για θεραπεία και όχι για πρόληψη; Γιατί να μην ασκηθεί χριστιανική αγωγή νηπιόθεν, εγκαίρως; Πρέπει να αρρωστήσει το παιδί μας;** Πρέπει να δαιμονιστεί, για να τρέχουμε από δω και από κει; Κι όταν δούμε μάλιστα ότι δεν πετύχαμε και σπουδαία πράγματα ή τίποτα, γιατί μέσα μας φωλιάζει η απιστία, απόδειξις; Πάμε σε άλλες πόρτες. Στις πόρτες του μάγου, της χαρτορίχτρας, της καφετζούς, στον Πνευματισμό κ. ο. κ.

Άραγε απ' όσους ακούν την ευαγγελική περικοπή, εσείς που ακούτε, ποιος από σας θα σκεφθεί σοβαρά; Μην πούμε αυτά είναι για τους άλλους, γιατί δε γνωρίζεις εσύ ο γονιός, αδελφέ μου, αύριο τι βρίσκει το παιδί σου. Δεν ξέρεις τι βρίσκει το παιδί σου, τι το συναντά το παιδί σου. Για να μη λες, άμα το συναντήσει κάτι κακό, ότι…κακιά ώρα το βρήκε. Δεν υπάρχουν κακές ώρες. **Ο διάβολος συναντά το παιδί σου, γιατί δεν το έμαθες να αγωνίζεται εναντίον του σατανά.** Σήμερα, λοιπόν, σήμερα, από τώρα, **οδήγησε το παιδί σου στον Χριστό. Είναι η καλύτερη και η σωστότερη οδήγηση, να γίνεις εσύ ο γονιός σωστός και θερμός Χριστιανός.** Όχι να πάρεις το παιδί σου και να το πας στον Χριστό.**Θα πάρεις το παιδί σου, αφού κι εσύ έχεις βρει τον Χριστό** . Έτσι έχεις την ελπίδα, όχι τη βεβαιότητα, είναι πονηρή η εποχή μας, **έχεις την ελπίδα να δεις παιδιά όχι μόνο απηλλαγμένα από το δαιμόνιο το κωφό και το άλαλο, αλλά να δεις και παιδιά μέσα στην Χάρη του Θεού, μέσα στο φως του Χριστού λουσμένα**.

ΠΗΓΕΣ:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- http://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_559.mp3

(Μεταφορά της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας σε ηλεκτρονικό κείμενο και επιμέλεια: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)